

Gent | Ferran Sardans | Actualitzat el 19/10/2020 a les 18:09

«Hem pintat un mural al carrer Na Bastardes per eliminar rumors que ens vinculen amb la delinqüència»

Oumlal El Ouali (Marroc).

Em dic Oumlal El Ouali, tinc divuit anys i soc de Larraix, una ciutat portuària del nord-oest del Marroc. Amb tan sols setze anys vaig decidir buscar un futur millor més enllà del meu país; el camí no va ser fàcil, però agraeixo la sort d'haver sobreviscut al mar i d'haver trobat una nova vida a Europa, amb oportunitats i millors perspectives. Vaig haver de pagar una bona quantitat de diners per tal de poder crear els catorze quilòmetres que separen l'Àfrica d'Europa a l'estret de Gibraltar. La cruesa del viatge en pastera va durar tretze hores. El primer contacte que vaig tenir amb l'aigua del mar va ser nedant per agafar la barca. «Cap a un futur millor», recordo que cridàvem per donar-nos ànims mentre travessàvem el Mediterrani.

Va ser un trajecte complicat i amb unes emocions molt fortes, però quan finalment vam arribar a Andalusia recordo que tothom estava esperançat i content. Després, les coses es van posar difícils. Vaig estar una setmana en una comissaria, més endavant ens van moure a un centre d'emergències i finalment a un centre d'acollida a Arcos de la Frontera. En sortir-ne vaig agafar un autobús amb direcció a Madrid, on vaig estar només un dia, i en vaig agafar un altre cap a Barcelona. A Andalusia tothom em deia que a Catalunya hi havia més oportunitats i més formes

de tirar endavant, perquè hi ha més opcions per estudiar, fer voluntariats, treballar...

Quan vaig arribar a Barcelona vaig estar unes hores a comissaria. Després em van portar a un centre d'emergència durant dos dies i a continuació cap al Masnou dos mesos. Aleshores em van enviar al centre d'acollida de Canet de Mar durant nou mesos i l'any passat vaig tenir la sort d'arribar a Manresa. Em faltaven uns mesos per complir els divuit anys, quan ja no et pots acollir als centres de menors. Vaig decidir venir-hi perquè hi havia diversos projectes interessants als quals em podia acollir i podia començar una nova vida amb uns horitzons més esperançadors.

Fa poc més d'un any que estic vivint a Manresa i la trobo una ciutat molt bonica i amb un teixit associatiu molt important, que m'ajuda molt a trobar iniciatives interessants i poder crear un cercle de coneixences molt enriquidor. Aprendre el català no m'ha estat difícil i em sembla una eina imprescindible per formar part d'una comunitat que m'ha ajudat molt a créixer com a persona. Formo part de l'Agrupament Escolta i Guia La Salut de Viladordis i he participat en el teatre social que organitza l'Ajuntament. Aquest estiu, juntament amb uns altres nou joves de centres de menors no acompanyats, hem dissenyat i pintat un mural al carrer Na Bastardes amb l'objectiu d'eliminar rumors que ens vinculen de forma generalitzada amb la delinqüència. També sóc voluntari de la Creu Roja i he fet diversos cursos: d'electricitat, d'auxiliar sanitari i d'informàtica. La vida m'ha ensenyat que no hi ha res etern i que cal adaptar-se als canvis, així que ho intento aplicar al meu dia a dia: m'imagino el meu futur a Manresa, alhora que sóc conscient que tot canvia constantment.